

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 13. Continuatio Canonum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

copi in Concilio congregati, dignum ju-
dicaverint. Jam olim Origenes hunc abu-
sum Episcoporum, Successores sibi nomi-
nantium, notaverat. Certum tamen est,
sæpius morientis Episcopi, de cujus San-
ctitate constabat, nominationem apud fi-
deles populos plurimum valuisse.

Sæculum IV.
A. C. 341.

in Num.
hom. 22,

§. XIII.

Continuatio Canonum.

Contra perturbatores jurisdictionis
Concilium statuit sequentia; Qui

Can. 10.

in oppidis, aut pagis morantur, aut Chor-
episcopi nominantur, quamvis ordina-
tionem Episcopalem acceperint, potesta-
tis suæ limites non excedant, & solas Ec-
clesias sibi commissas regant; Lectores,
Subdiaconos, & Exorcistas ordinare pos-
sunt, non autem Presbyteros, aut Dia-
conos sine civitatis Episcopo, ad cujus

v. Conc. An-
cyr. c. 13.

v. Conc.
Neoc. can.

Ditionem pertinent. Qui hanc Regulam
transgressus fuerit, deponatur. Chor-
episcopus ab Episcopo civitatis ordine-

14.

tur. Canon iste Chorepiscopis Caracte-
rem Episcopalem tribuere videtur, quod
tamen difficultate non caret. Canone
decimo tertio prohibetur; ne Episcopus
in aliam Provinciam transire audeat, ut
ibi Clericos ad functiones Ecclesiasticas
ordinet, quamvis alios Episcopos secum
duceret socios, nisi a Metropolitanis, &

c. 13

Sæculum IV. Episcopis illius Provinciæ, quo vadit, per
 A. C. 341. litteras vocatus fuerit; si, non vocatus,
 illuc iverit, & ordinaverit, aut de rebus
 Ecclesiasticis, ipsum non tangentibus, dis-
 posuerit, omnia erunt nulla; & in po-
 nam iniquæ molitionis, jam nunc depo-
 situs a S. Concilio declaratur. Uniuscu-
 jusque Provinciæ Episcopi sciant, Episco-
 po Metropolitano totius Provinciæ cu-
 ram incumbere, cum omnes undecun-
 que, quibus negotia sunt, ad Metro-
 lim convolent. Hinc visum est, Metro-
 politanum cæteros honore antecellere
 debere, aliosque secundum antiquam Re-
 gulam, a Patribus nostris observatam, ni-
 hil majoris momenti sine ipso moliri oportere.
 Cujuslibet Episcopi jurisdictio non
 ultra suam Diœcesin extenditur, id est, Ci-
 vitatem, & Ditionem eidem subjectam.
 Hanc in timore Domini regat. Presby-
 teros, & Diaconos ordinare potest, &
 privatorum causas judicare, majora sine
 Metropolitanæ consensu non agant, sicut
 Metropolitanus sine suorum Episcoporum
 consilio.

De judiciis Ecclesiasticis ista decreta
 sunt; Propter Ecclesiæ necessitates, &
 dirimendas lites visum est statuere, ut cu-
 juslibet Provinciæ Episcopi bis per an-
 num in Concilium conveniant, a Metro-
 politano convocati. Primum quarta se-
 ptimana post Pascha agetur, secundum
 Idibus

Idibus Octobris nempe decima *Hyperbete*. In his Conciliis Presbyteri, Diaconi comparebunt, & omnes, qui se læsos credent, atque, quod justum est, pronuntiabitur. Sed particularia Concilia, non præfente Metropolitano, prohibita sunt. Duo celebrari per annum Concilia jam in Concilio Nicæno præceptum fuerat, hic tantum aliud tempus assignatur. Ulterius in Concilio Antiocheno statuitur: si quis Episcopus accusatur, & opiniones Provincialium sint divisæ, ita ut ab una parte innocens, ab altera reus judicetur, Metropolitanus quosdam Episcopos ex Provincia vicina advocabit, ut dubium tollatur, & cum Provincialibus suis latum judicium confirmabit. Si autem Episcopus unanimiter ab omnibus Episcopis Provinciæ condemnatus sit, ab aliis judicari jam non poterit, sed hoc judicium subsistet. Si quis Episcopus a Concilio depositus, aut Presbyter, vel Diaconus a suo Episcopo in Ministerium, ut sicut prius functiones peragat, se intrudat, nulla ei restitutionis spes sit per aliud Concilium obtinendæ, nec ultra audiatur. Imo omnes, qui cum ipso communicant, Ecclesia ejiciantur, præsertim si illius condemnatio eos non latuerit. Iste canon, quamvis in se nihil contra æquitatem contineat, Eusebianorum fraude, sicut etiam sequens, insertus videtur, ut fo-

Sæculum IV veam S. Athanasio parent, & profecto
 A. C. 341. successit dolus. Si quis Presbyter, aut

c. 12.

Diaconus a suo Episcopo, aut Episcopus
 a Concilio depositus, auribus Imperato-
 ris audeat esse molestus, cum nullum
 ad majus Concilium recursum habere de-
 buisset, indignus venia judicabitur, non
 ultra audiendus erit, nulla restitutionis
 spes sit.

c. 24.

Quantum spectat ad bona temporalia
 Ecclesiarum. Omnia Ecclesiæ bona omni
 sollicitudine, & fidelitate custodiantur,
 coram Deo, qui omnia videt, & judi-
 cat. Hæc bona arbitrio, & auctoritate
 Episcopi administrantur, cui omnis po-
 pulus, & Fidelium animæ concredita
 sunt. Quæ bona propria sint Ecclesiæ
 Presbyteri, & Diaconi accurate sciant,
 & nihil eorum notitiæ subtrahatur. Ita
 ut si Episcopus decesserit, quænam ad Ec-
 clesiam pertineant, non ignorentur, ne
 quidquam perdat, aut distrahat, vel
 quæ ipsius Episcopi sunt, occasione bono-
 rum Ecclesiæ litibus implicentur; æquum
 est coram Deo, & hominibus, ut bona
 Episcopi, iis, quibus legaverit, relinquantur,
 & Ecclesiæ, quæ ei propria sunt,
 conserventur. Sicut enim Ecclesiam in-
 demnem esse oportet, ita specie utilita-
 tis Ecclesiæ Episcopi bona non rapiantur,
 nec litibus ejus propinqui vexentur, ne
 memoria defuncti reddatur invidiosa.

Episco-

Episcopo Bonorum Ecclesiasticorum administratio competit, ut iis, qui indigent, religiose, & in omni timore Dei dispenset. Ipsemet, si indigeat, sibi, & fratribus necessaria, quibus hospitalitatis officia exhibet, accipiat, ita, ut ipsis nihil desit secundum effatum Divini Apostoli: *habentes, quod manducemus, & quibus vestiamur, contenti simus.* Si superflua appetat, si bona Ecclesie in proprios usus vertat, si absque Presbyterorum, & Diaconorum consilio de redditibus disponat, si administrationem suis domesticis, fratribus, propinquis, liberis committat, occulto Ecclesie detrimento, hujus rei rationem in Concilio Provinciali reddet. Si aliunde Episcopus, aut ejus Presbyteri mala fama vapulent, quod in proprium commodum bona Ecclesie convertant, neglectis interim pauperibus, & manifesto Religionis probro, ex Concilii judicio castigabuntur. Canon iste Episcopis, & ex consequenti aliis Clericis, tunc tantum, quando indigent, & aliunde subsistere non possunt, Bonorum Ecclesiasticorum usum concedere videtur. Tales sunt viginti quinque Canones Concilii Antiocheni; his Nomine totius Concilii epistola Synodalis adjuncta, sicque ad omnium Provinciarum Episcopos missi sunt, qui rogabantur, ut suo eos consensu confirmarent; atque omnino, cum

B b 5 horum

Sæculum IV.
A. C. 341.

c. 21.

1. Tim. 6. 8.

Tom. 2.
conc. p. 60.

Sæculum IV. horum Canonum Disciplina sancta sit, &
A. C. 341. Apostolica, ab universa Ecclesia recepti
 sunt.

§. XIV.

*Gregorius in Sedem Alexandrinam
 intrusus.*

Ex his Canonibus, ut ut sanctis, Euse-
 bianis ansam arripuere de novo S.
 Athanasium persequendi. Quarto, &
 duodecimo canone Episcopo deposito
 omnis spes restitutionis adimitur, si fan-
 ctionibus Episcopalibus non abstinet,
 aut Imperatorem adiit. Utriusque reum
 esse Athanasium dicebant, ipsum enim
 Tyri depositum, querelis Magni Constan-
 tini aures fatigasse, & deinde ad suam
 Ecclesiam rediisse, nullius Concilii De-
 creto. Forte etiam ex his duobus cano-
 nibus unum conflarunt, quem totius Con-
 cilio auctoritate conditum venditarunt,
 quomodocunque hoc se habeat, omnes
 unitis viribus, erant autem quadraginta,
 & præsentia Imperatoris suffulti, alterius
 Episcopi Alexandrini, loco Athanasii de-
 positi, ordinationem urgere cœperunt;
 hoc enim solum erat, quod tantis am-
 bagibus quærebant, & unica causa, cur
 effecerint, ut Antiochiæ Concilium con-
 vocaretur. Igitur, quas nuper calumnias
 in Athanasium finxerant, imo & veteres
 repetere non erubuerunt, statimque, qui

v. Pagi. 341.
 n. 32. &c.

Socr. II. c. 8.

Soz. III. c. 5.